

Câu Chuyện Con Gián

Một con gián, không biết từ đâu, bay vào nhà hàng và đậu lên vai một bà đang ngồi tại bàn ăn. Bà ta vô cùng hoảng hốt. Mặt bà sợ đến tái mét, bà vừa la hét, vừa nhảy ra khỏi ghế ngồi, cố lắc thật mạnh để đuổi con gián đi. Con gián bay sang đậu lên vai một bà khác. Bà này cũng sợ hãi không kém và tạo ra một sự hỗn loạn còn lớn hơn. Và cứ thế, con gián chuyển từ người đàn bà này sang người đàn bà khác. Sự hỗn loạn ngày càng gia tăng. Cuối cùng người bồi bàn chạy tới. Anh lấy chiếc khăn xoa nhẹ và con gián bay sang vai anh. Bình tĩnh, anh chậm rãi đi ra cửa rồi chạm nhẹ vào nó, con gián tự bay ra vườn. Thế là sự hỗn loạn chấm dứt.

Nhìn qua, chúng ta dễ lầm tưởng rằng, sự hỗn loạn là do con gián gây ra. Nhưng qua cách cư xử của người bồi bàn, chúng ta thấy rằng là không phải thế. Sự hỗn loạn thực ra là do lỗi phản ứng của các bà đối với con gián, chứ không phải do bản thân con gián”. Nguyên nhân của màn huyên náo vừa rồi không phải là con gián, mà là vì sự sợ hãi của những phụ nữ đã không thể chịu đựng được sự quấy rầy của con gián khi nó xuất hiện bất ngờ tại bàn ăn.

Trong cuộc sống, những chuyện ta không mong muốn vẫn luôn xảy ra. Chẳng hạn, nhỏ thì như chuyện: cơm sống, canh mặn; hoặc lớn hơn như chuyện: trẻ con hàng xóm đánh nhau hay anh chồng nhậu say ... Bản thân những chuyện đó chưa hẳn là vấn đề, chính thái độ và cách hành xử không thích hợp của chúng ta mới thực sự biến chúng thành vấn đề.

Chẳng hạn như, tôi nhận thức rằng:

- Không phải là tiếng hét của cha tôi, vợ tôi hay sếp tôi khiến tôi bực mình, mà là do khả năng yếu kém của bản thân tôi khiến tôi không thể kìm hãm được cảm xúc khi nghe những lời nói đó
- Không phải là việc tắc nghẽn giao thông khiến tôi bực mình, mà là do khả năng yếu kém của bản thân tôi khiến tôi bực mình cầu kính, bực tức với cả vợ tôi khi về đến nhà.
- Không phải vấn đề của tôi là vấn đề gì, mà chính phản ứng của tôi đối với vấn đề đó đã gây ra những lộn xộn cho cuộc đời của chính tôi.

Vì thế bài học rút ra từ câu chuyện con gián ở trên là:

- Không bao giờ nên “**phản ứng**” mà luôn luôn tìm cách “**ứng phó**”. Những vị khách kia đã chỉ *phản ứng* lại sự hiện diện của con gián, trong khi anh bồi bàn *ứng phó* với nó.
- **Phản ứng** là những hành động **bản năng**, còn **ứng phó** là hành động sau khi đã được **suy nghĩ và có kế hoạch**.